

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Ἵπάρχει μετριοφροσύνη ἧτις οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ τῆς ὑπερηφανίας ὁ μανδύας.

Τὸ μυστικὸν ὁμοιάζει πρὸς τρύπαν ἐνδύματος: ὅσον θέλει νὰ τὸ κρύψῃ τις, τόσον περισσότερον τὸ ἀποκαλύπτει.

Ἡ θέλησις θὰ ᾔτο δύναμις, ἂν ὅλα τὰ μέσα ἦσαν καλὰ.

Ἄν δὲν ὑπῆρχε πράγματι ἡ ἀλήθεια, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὴν ἐφευρωμεν.

Ὁ Θεὸς συγχωρεῖ—ἡ φύσις ὄχι.

Ὁ ἔρωσ καὶ ἡ πολιτικὴ φονεύουσι τὴν φιλίαν.

Τὴν μητέρα ὅπως τὸν Θεὸν ἐπικαλούμεθα ἐν τῇ ὁδύνῃ καὶ λησμονοῦμεν ἐν τῇ χαρᾷ.

Ἡ συγχώρησις ἐν τῷ ἔρωτι εἶνε σχεδὸν ἀδιαφορία· δὲν συγχωρεῖ τις ὅταν ἀγαπᾷ.

Ἡ ζηλοτυπία μνηστῆρος εἶνε ἔπαινος· ἡ ζηλοτυπία συζύγου εἶνε ὕβρις.

Ὁ ἔρωσ ζητεῖ ἡ φιλία διδίδει.

Τὰ δάκρυα, ἅτινα σβύνουσι τὸν ἔρωτα, ζωπυροῦσι τὴν φιλίαν.

Carmen Sylva

Η ΣΚΛΑΒΑ Η ΠΟΛΙ

Ἡ σκλάβη ἡ Πόλι κάθεται 'ς τὸ Βόσπορον καὶ κλαίει
Κι' ὁ φιδωτὸς ὁ Βόσπορος τὴν συμπονᾷ καὶ λέει·
—Πές μου, κυρά μου ζηλευτῇ, πεντάμορφη κυρά μου,
Γιατί ποτίζεις δάκρυα τὰ γαλανὰ νερά μου;
Ἵάν τ' εἶνε ποῦ μου ζήτησες κ' ἐγὼ νὰ μὴ σ' τὸ φέρω,
Μήπως σ' ἐλύπησα ὁ φτωχὸς καὶ δίχως νὰ τὸ ξέρω;
Ἵτὰ κάτασπρα τὰ πόδια σου δὲν πέρασεν ἡμέρα,
Ποῦ νὰ μὴ σοῦτερα σκυφτὸς δῶρ' ἀπ' τὸν κόσμον πέρα·
Τὰ μύρα τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὰ μεταξωτά της
Καὶ τὰ χαλιὰ τ' ἀτίμητα, τὰ μυριοπολύμιστά της,
Καὶ τῆς Φραγκιᾶς τ' ἀσημικά, καὶ τὰ χρυσὰ στολίδια,
Καὶ τ' ἄλλα της τὰ ἔακουστά, τὰ τόσα της παιχνίδια.
Πές μου λοιπὸν γιατί μου κλαῖς, πεντάμορφη κυρά μου,
Γιατί ποτίζεις δάκρυα τὰ γαλανὰ νερά μου;
—Ἵτὰ κάτασπρα τὰ πόδια μου δὲν πέρασεν ἡμέρα
Ποῦ νὰ μὴ μιῦφερες σκυφτὸς δῶρ' ἀπ' τὸν κόσμον πέρα.
Μόν' ἕνα δῶρ' ὀλημερίς κι' ὀλονυχτίς προσμένω,
Κι' ἀκόμα δὲν μου τῶφερε τὸ κύμα σου ἀφρισμένο.
Μόν' ἕνα δῶρ' λαχταροῦν τὰ μάτια μου καὶ κλαῖνε,
Ἵτίμητο 'ς τ' ἀτίμητα, ἐλευθερί· ἀ τὸ λένε.
Ὁ Βόσπορος ποῦ τ' ἄκουσε κυττάζει τὴν κυρά του
Κι' ἀναστενάζει θλιβερά 'ς τὰ γαλανὰ νερά του

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΝΟΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Προκειμένου νῦν περὶ διακοσμῆσεως τῆς πρωτεύουσας κατὰ τὰς προσεχεῖς ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι τοῦ Βασιλέως Γεωργίου εορτάς, ἴσως δὲν εἶνε ἄσκοπος ἡ ἀναγραφή τοῦ τρόπου, καθ' ὃν διεκοσμήθη πάλιν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν τῇ 25 Ἰανουαρίου 1858, εορταζομένης ὁμοίας εορτῆς καὶ τότε, τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Ὁθωνος. Κατὰ τὰς ἐφημερίδας λοιπὸν τοῦ καιροῦ ἐκείνου: Χίλιοι ἐργάται εἰργάσθησαν ἀκαταπονήτως ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ὅπως καταλλήλως διακοσμηθῇ ἡ ἀπὸ τῶν Ἀνακτόρων μέχρι τῆς ἁγίας Εἰρήνης ὁδός, διότι τότε καθεδρικός νᾶος ἦτο ἡ ἁγία Εἰρήνη καὶ ἐν αὐτῇ ἐτελοῦντο αἱ δοξολογίαι, μὴ οἰκοδομηθείσης ἐτι τῆς νῦν Μητροπόλεως. Ἐγένετο δ' ἐν σπουδῇ ἡ προπαρασκευή, καθ' ὅσον ἐν ἀρχῇ εἶχεν ὁρισθῇ ὡς τόπος τῆς εορτῆς τὸ Ναύπλιον, ἦτοι αὕτη ἡ πόλις εἰς ἣν ἀπέβη ἀφικόμενος τοῦ πρώτου ὁ Ὁθων, αὕτη ἡ πόλις ἧτις ὑπῆρξεν ἡ πρώτη καθέδρα τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ κράτους, Κατόπιν ὅμως, ἐνεκα πολλῶν λόγων πολιτικῶν, τὸ ἀρχικὸν σχέδιον μετετράπη καὶ αἱ εορταὶ ἐγένοντο ἐν Ἀθῆναις. Ἡ διακοσμῆσις τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ ἐγένετο διὰ τῆς ἰδρύσεως 400 ξυλίων κίωνων δωρικοῦ ρυθμοῦ περικεκαλυμμένων λευκῷ πανίφ. Οἱ κίονες οὗτοι ἐστήθησαν εὐθυγράμμως ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ. Ἐπ' αὐτοὺς ἐτέθησαν κατ' ἐναλλαγὴν ἀνθοδόχαι καὶ φανοὶ ποικιλόχροοι σχήματος τυμπάνου περιστρεφόμενοι διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ καπνοῦ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀνημμένων κηρίων. Ἐπὶ τῶν φανῶν ἦσαν ἀνεγεγραμμένα τὰ ὀνόματα τοῦ Ὁθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας. Οὕτως 150 κίονες ἦσαν δι' ἀνθέων καὶ 150 διὰ φανῶν κεκοσμημένοι, οἱ δ' ἐπίλοιποι 100 ἔφερον τὰ ὀνόματα καὶ τὰς εἰκόνας τῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος ἀγωνισαμένων. Κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Ἐρμοῦ καὶ Αἰόλου ἀνιδρύθη κολοσσιαία τετράπυλος ἀψὶς διὰ λευκοῦ πανίου κεκαλυμμένη οὕτως, ὥστε ἐφαίνετο μαρμαρίνη. Κατὰ δὲ τὴν πρόσοψιν τοῦ ναοῦ ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἰδρύθησαν μεγάλα ἀνάβαθρα ἀνθοστόλιστα, ἐφ' ὧν ἰστάμενοι οἱ παῖδες τῶν δημοτικῶν σχολείων μὲ ἀνθοπλέκτους στεφάνους ἀνὰ χεῖρας ἔφαλλον ὕμνους ὑπὲρ τῶν βασιλέων. Τέλος ἡ πλατεῖα τῶν Ἀνακτόρων ἐκοσμήθη διὰ μεγίστου τροπαίου ἐξ ὀπλων τοῦ Ἀγῶνος κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποῖου ἐστήθησαν αἱ προτομαὶ τοῦ Ὁθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας.

Μεταξὺ τῶν δώρων ἅτινα ἔλαβεν ἐσχάτως ἡ μετὰ τοῦ δουκὸς τῆς Ἀόστης νυμφευθεῖσα πριγκίπισσα Λαιτητία, θυγάτηρ τοῦ πρίγκιπος Ναπολέοντος Βοναπάρτου, καταλέγεται καὶ πολύτιμον ριπίδιον, συνεινυμένον πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτοῦ ἀξίαν καὶ φιλολογικὸν διάφορον, διότι δύο ἐπιφανεῖς ποιηταί, ὁ Φραγκίσκος Κοππὲ καὶ ὁ Giocosa ἐχάραξαν ἐπ' αὐτοῦ ἰδιοχείρως σονέττα κατ'ἀλλήλα πρὸς τὴν περίστασιν. Τὸ ριπίδιον, ὅπερ ἐσχέδιασεν Ἰσπανὸς καλλιτέχνης, παριστᾷ ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μέρους τὴν αὐστηρὰν πρόσοψιν τοῦ παρὰ τὸ Τουρίνον ἀνακτόρου Μονκαλιέρη, ὅπου διέμενε συνήθως ἡ νύμφη μετὰ τῆς μη-